

ПОРТРЕТ

Бранимир Ђорђевић, сценски уметник

Од вируса сцене се никада нећу излечити!

СЦЕНА КАО СУДБИНА

„Позориште и сцена су моја судбина и увек им се враћам. Тај ме је 'вирус' заразио када сам имао 15 година и чини ми се да се од њега нећу излечити! Моја деца за сада играју код куће. Млађи син има слуха, видећемо да ли ће се традиција наставити и даље” – казао нам је Бранимир у паузи пробе, а онда се вратио у салу, на „даске које живот значе”, да са колегама глумцима уложи и последњи атом енергије како би нова представа Српског позоришта имала успеха. Публика ју је најпре видела на Фестивалу позоришта и културе у Ловри, а верујемо да ће то задовољство ускоро пружити и другим љубитељима театра.

аудицију за Српски национални ансамбл „Коло” у Београду. Била је то 2002. година, када ме је тадашњи руководилац ансамбла Велимир Аговски позвао након нашег наступа на Европској смотри српског фолклора у Дому синдиката у Београду.

Бранимир се у „Колу” ипак, задржао краће него што је желео. Упркос лепом пријему на који је наишао, овај младић из Сегедина је након завршетка студија и смене руководства у ансамблу „Коло” морао да се врати у Сегедин. Бранимир, међутим, не мирује, већ се прикључује глумцима Српског позоришта у Мађарској са којима дели свој играчки, али и глумачки таленат.

Затекли смо га како са десетак осталих глумаца и директором позоришта Миланом Русом увежбава нови комад српске сцене у Мађарској, под насловом „Гад” (Szut yok), драмског писца Беле Пинтера. Позоришна сала у оквиру Српског културног центра у Нађмезе улици, била је врела тог поподнева, али глумци као да то нису примећивали. Носи их иста идеја и исти жар, јер припадају истој, уметничкој „срти”.

Добрила Боројевић

Дешчанин Бранимир Ђорђевић одрастао је уз музику и игру, јер се породична традиција није прекидала. Вредно је студирао, бавећи се истовремено и другим пословима, али су га таленат и љубав према игри увек водили ка „даскама које живот значе”, на којима је и данас

„Играм још увек, иако ми то здравствени разлози често не дозвољавају. Радо помажем својим знањем и искуством фолклорним ансамблима”, рекао нам је Бранимир Ђорђевић, када смо га срели у Српском културном центру у Будимпешти. Потом нам је, на нашу молбу, испричао своју животну причу која, упркос његовој младости, није кратка ни једноставна.

– Било је сасвим нормално да се у плес укључимо сестра и ја, пошто је наш отац, Миливој Ђорђевић, тада руководио ансамблом „Банат” у Децси. Заволео сам српски фолклор још као петогодишњак и њиме сам

се бавио до своје петнаесте године, али волим све игре и плес уопште. Тако сам почео да истражујем даље и да учествујем у раду ансамбла у Сегедину, који се бави историјским играма и негује различите стилове, од ренесансе до буги-вугија и рокенрола – каже Бранимир, сећајући се својих почетака.

Одрастао је уз музику и игру, јер се та породична традиција није прекидала. Вредно је студирао српски језик и књижевност на Катедри за славистику Универзитета „Атила Јожеф” у Сегедину, али су га таленат и љубав према игри водили даље ка „даскама које живот значе”. На очев предлог прикључио се плесном театру „Хора”, у којем је имао прилику да се опроба у плесовима различитих нација, од ирског или америчког степа, јужноафричких плесова, па до балканских игара.

За сваког рођеног играча таква разноликост ритмова и корака прави је изазов и Бранимир је радо сарађивао са Иштваном Таначем, који је након искуства у КУД-у „Банат”, али и европског играчког стажа, основао овакав један ансамбл у Сегедину. Каријери је наставио у Ансамблу мо-

дерних игара „Контраст”, који је танго-кореографијом освојио 6. место на Светском првенству модерних игара у организацији Међународне плесне федерације. На истом првенству, неколико година касније, Бранимир је постао светски првак у категорији фолк-соло, када је наступио са

И УМЕТНОСТ И БИЗНИС

Бранимир Ђорђевић живи у Сегедину, има 35 година и запослен је у брокерској фирми која се бави осигурањем. Српски језик и књижевност завршио је 2002. године на Универзитету „Атила Јожеф” у Сегедину. Ожењен је Евом и има синове: Давора (5) и Николу (3). Наступа у музичким представама Летње сцене Сегединског позоришта, а последње четири године је активан члан Српског позоришта у Мађарској.

модерном игром осмишљеном на основу фолклора, на музику бенда „Забрањено пушење”.

Студентске дане, чини се, живео је „пуним плућима”. Поред игре, Бранимир је стигао да оснује и рокбенд са којим је наступао по клубовима, свирајући музику '70. и '80. година, али и да похађа часове певања код познате оперске певачице Терезе Карика.

– Волим све игре и тешко ми је да неку издвојим. Једино се нисам бавио класичним балетом, који захтева посебну посвећеност и упоран рад од малена – објашњава Бранимир.

– Ипак, посебан тренутак у мом животу је време када сам положио

ОСТВАРЕЊЕ СНА

стигао сам у Београд 2003. године и заиграо у престижном ансамблу „Коло”, а то је за мене била посебна част.

– Удисао сам Београд, атмосферу, дружио се са колегама и био у друштву најбољих на свету који се баве српским фолклором. Након свакодневних пробе у „Колу”, прошао бих до Калемегдана, или отишао да неке београдске кафане. Био сам смештен у Студентском дому „Рифат Бурџевић” на Звездари, у оквиру програма размене студената. Могу рећи да је то за мене био најлепши период у животу – остварење сна!